

Г-жа Фъргова

Знамъ, знамъ. Тя сама разправя, хвали се. Кой ли пъкъ ѝ вѣрва? Вещицата, бива я само за таквизъ-на поразии. Порѣза да я поразии! (Смѣе се) И знайте ли, г-жа, какво казвала: „Азъ бѣхъ годена, рекла, за доктора, но г-жа Масларска ми го отне“ ...

Г-жа Масларска

Тазъ Христина! Да не ме струва, да не ме струва, че ще я срещна, та нищо и никакво ще я направя! Отнела съмъ ѝ била доктора! Че азъ мога ли да заповѣдвамъ на чуждия синъ? Азъ на дъщеря си не мога да заповѣдамъ, че на него ли? Хичъ не съмъ се и намѣсила дори. Какво имъ казахъ азъ — обичате ли се, рекохъ? — обичаме се. Добре. Щомъ се обичате, ето ви попа — вѣнчавайте се. Туй е то всичкото.

Г-жа Фъргова

Белкимъ не знамъ, г-жа! Тѣй е. Ама тазъ Христина ... Я да я оставимъ тазъ Христина. Много има да се разхожда тя съ тозъ съ онзи въ градината по мрачевата. Мрачевитѣ да я завлѣкатъ! (Смѣе се. На Масларски) Г-нъ Масларски, у васъ има радостъ.

Масларски

Защо? Каква радостъ?